

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7160/05
18.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, уз учешће саветника суда Весне Даниловић, записничара, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "Србијашуме" ЈП __, Ш.Г."__ __, против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења 07 број: 466-02-259/94 од 19.10.2005. године, уз учешће заинтересованог лица АА, у правној ствари самовласног заузећа, у нејавној седници већа одржаној дана 18.09.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије 07 број: 466-02-259/94 од 19.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем се одбијају жалбе тужиоца и Републичког јавног правобраниоца Србије изјављене на решење Одељења за привреду и финансије Општине Краљево бр. 466-293/91-V од 07.02.2001. године, којим је заинтересованом лицу признато право својине на предметној имовини и тужилац обавезан да му исту преда као самовласном заузимачу.

Тужилац тужбом побија законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене Закона о расправљању имовинских односа насталих самовласним заузећем земљишта у друштвеној својини. Наводи да није поуздано утврђено како је самовласни заузимач АА стекао право својине преко правног претходника, јер је својина правног претходника први услов за укњижбу права својине. Због тога је предложио да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у смислу одредбе чл. 39. ст. 1. ЗУС-а ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), оценом навода изнетих у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Наиме, одредбом чл. 196. ст. 3. Закона о општем управном поступку је прописано да писмено решење садржи: увод, диспозитив, образложење, упутство о правном средству, назив органа са бројем и датумом решења, потпис службеног лица и печат органа. У случајевима предвиђеним законом или другим прописом решење не мора да садржи поједине од тих делова. Ако се решење обрађује механографски уместо потписа и печата може да садржи факсимил. Према одредби чл. 201. ст. 1. истог Закона решење потписује службено лице.

У списима предмета се не налази оригинал оспореног решења, а препис решења који је достављен тужиоцу и препис истог у списима, међутим, супротно одредбама чл. 196. ст. 3. и чл. 201. ст. 1. наведеног закона, не садржи потпис службеног лица ни печат туженог органа на месту означеном за потпис службеног лица, због чега Врховни суд Србије није могао да цени правилност и законитост оспореног решења.

Стога ће у поновном поступку тужени орган отклонити повреду правила поступка на коју је указано, а затим донети закониту одлуку у овој управној ствари.

Са изнетих разлога на основу чл. 38. ст. 2. и чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 18.09.2006. године, У. 7160/05

Записничар Председник већа – судија

Весна Даниловић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић
СК